

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 5018/19
20.06.2019. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Драгане Миросављевић и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Република Србија-Министарство одбране, кога заступа Војно правобранилаштво, Београд, улица Бирчанинова број 5, ради заштите од дискриминације, решавајући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 9014/17 од 04.02.2019. године, у седници одржаној 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 9014/17 од 04.02.2019. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 9014/17 од 04.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године, којим су одобрена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Лебане, Блаце, Бојник, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација по основу места пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији свих осталих општина које нису наведене у наведеном Закључку Владе Републике Србије, а тиме и тужиоца, као учесника рата 1999. године, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 36.500,00 динара са законском затезном каматом почев од испуњености услова за извршење, па до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене

материјалног права, а како произлази из жалбених разлога и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

У поступку пред првостепеним судом, утврђено је да је тужилац био мобилисан од стране Војске Југославије као резервиста за време НАТО бомбардовања на бившу СРЈ, од стране ВП 9845/19 2028/29 од 29.03.1999. године до 19.06.1999. године и ВП 9845/19 2028/29 од 20.06.1999. године до 21.06.1999. године, са којом јединицом је био на територији Општине Ваљево. За наведени период тужиоцу нису исплаћене ратне дневнице. Тужилац није био члан Удружења српских ратних ветерана односно ратних војних резервиста, није био члан штрајкачког одбора, нити се лично обраћао Влади РС за исплату ратних дневница. Сматра да је дискриминисан наведеним Закључком Владе РС, јер су резервистима са југа Србије исплаћене ратне дневнице, а тужиоцу, који је исто учествовао у рату, нису. Према Закључку Владе РС 05 број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године, део средстава остварених у поступку приватизације из 2007. године, у износу од 2.000.000.000,00 динара, пренето је у шест месечних рата, почев од јануара 2008. године, на посебне рачуне неразвијених општина и то према следећем распореду: Општина Куршумлија-421.000.000,00 динара, Општина Блаце-142.000.000,00 динара, Општина Бојник-70.000.000,00 динара, Општина Лебане-295.000.000,00 динара, Општина Житорађа-155.000.000,00 динара, Општина Дољевац-333.000.000,00 динара и Општина Прокупље-580.000.000,00 динара. Тачком 5 наведеног Закључка прописано је да ће право на добијање новчане помоћи стећи сваки ратни војни резервиста из општине наведене у тачки 2 овог Закључка, који достави правноснажну пресуду на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије, ради исплата накнада, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања према Републици Србији.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, с обзиром да је према тужиоцу и војним резервистима и војницима са територије седам наведених општина различито поступљено, јер тужени није тужиоцу исплатио дневнице за време проведено у рату, које ратне дневнице су исплаћене резервистима и војницима из наведених општина по предметном закључку, чиме је тужилац стављен у неповољнији положај, па је на основу одредби члана 21. Устава Републике Србије, члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и члана 1. Протокола број 12. уз Конвенцију о заштити људских права и основних слобода, одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Из стања у предмету произлази да је тужени у поднеску од 28.02.2019. године поднетом након закључења главне расправе, истакао приговор пресуђене ствари, с обзиром да је Вишем суду у Шапцу пуномоћник адвокат АБ1 у име тужиоца против туженог поднео тужбу ради утврђења дискриминације, као и да је у наведеној парници донета правноснажна пресуда П 979/18 од 26.11.2018. године. Због енормног броја поднетих тужби ради утврђења дискриминације,

тужени није био у могућности да благовремено утврди подношење више тужби по истом основу од стране истог лица. Тужени и у жалби наводи да је тужилац по истом основу водио спор пред Вишим судом у Шапцу П 979/18, у ком је донета утврђујућа пресуда 26.11.2018. године, а по којој је тужилац наплатио трошкове парничног поступка. Уз жалбу је приложено решење о извршењу ИИ 942/19 од 17.01.2019. године, донето на основу пресуде Вишег суда у Шапцу П 979/18 од 26.11.2018. године, из којег произлази да је одређено извршење на предлог извршног повериоца АА против извршног дужника, овде туженог, ради исплате трошкова парничног поступка и трошкова извршења.

Одредбом члана 359. став 2. Закона о парничном поступку, прописано је да суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена и ако утврди да је парница покренута о захтеву о коме је већ правноснажно одлучено, одбациће тужбу.

Одредбом члана 203. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да парница почиње да тече достављањем тужбе туженом. Одредбом става 2. наведеног члана је прописано да у погледу захтева који је странка поставила у току поступка, парница почиње да тече од часа кад је о том захтеву обавештена противна странка. Одредбом става 3. наведеног члана је прописано да се док парница тече, не може у погледу истог захтева покренути нова парница међу истим странкама, а ако таква парница буде покренута, суд ће тужбу да одбаци. Одредбом става 4. наведеног члана је прописано да ако је у парници која је касније почела да тече пресуда постала правноснажна, суд ће да одбаци тужбу у парници која је раније почела да тече. Одредбом става 5. наведеног члана је прописано да ће суд у току целог поступка да пази да ли је у току друга парница о истом захтеву међу истим странкама.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, да суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена, у ситуацији када се из навода жалбе и приложеног доказа уз жалбу може закључити да је међу истим странкама вођена парница, потребно је да првостепени суд поуздано утврди да ли је таква парница вођена у погледу истог захтева и да ли је правноснажно окончана.

Из наведених разлога, првостепена пресуда је морала бити укинута, па је на основу члана 391. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити битну повреду поступка, тако што ће утврдити да ли је у погледу истог захтева, међу истим странкама, ствар правноснажно пресуђена, пред Вишим судом у Шапцу у предмету П 979/18, те у зависности од резултата наведеног, поступити у смислу претходно наведених одредаба Закона о парничном поступку. Тек након што поступи на изложен начин, првостепени суд ће бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић